

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że należy stwierdzić nieważność decyzji Komisji zakomunikowanej skarżącej w piśmie z dnia 1 kwietnia 2022 r. Pismem z dnia 15 grudnia 2021 r. skarżąca złożyła wniosek do Komisji. W odpowiedzi na wniosek skarżącej Komisja w drodze wyżej wymienionego pisma uznała ten wniosek za niedopuszczalny. Skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji w tym zakresie jest z gruntu wadliwa, stanowi naruszenie prawa Unii i prawa międzynarodowego w dziedzinie ochrony środowiska oraz narusza traktaty. Skarżąca utrzymuje, że Komisja narusza pozytywne obowiązki ciążące na niej na podstawie traktatów i prawa międzynarodowego, w tym art. 3, 6 i 7 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (konwencji z Aarhus). Skarżąca twierdzi ponadto, że sporna decyzja Komisji narusza prawo wtórne Unii, w tym art. 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾. Skarżąca podnosi, że decyzja Komisji narusza jej prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości zgodnie z konwencją z Aarhus i rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006 (ze zmianami).
2. Zarzut drugi dotyczący zaniechania działania przez Komisję w rozumieniu art. 265 TFUE w odniesieniu do KPEiK ocenionych, przyjętych i opublikowanych przez Komisję, w tym w szczególności w odniesieniu do spornego szwedzkiego KPEiK. Nie podejmując działań, Komisja narusza obowiązki ciążące na niej na podstawie traktatów i prawa międzynarodowego, w tym art. 3, 6 i 7 konwencji z Aarhus. Skarżąca twierdzi ponadto, że beczynność Komisji narusza prawo wtórne Unii, w tym między innymi art. 9 i 10 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 (ze zmianami).
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że niezapewnienie przez Komisję pełnej zgodności szwedzkiego KPEiK z konwencją z Aarhus oznacza, iż wspomniany KPEiK został – i pozostawał w całym istotnym okresie – oceniony, przyjęty i opublikowany z oczywistym naruszeniem prawa Unii i prawa międzynarodowego, wobec czego jest bezprawny.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 nie nadaje skuteczności postanowieniom konwencji z Aarhus, w tym jej art. 7, i jako takie jest niezgodne z prawem Unii i prawem międzynarodowym w dziedzinie ochrony środowiska. Skarżąca twierdzi dodatkowo lub ewentualnie, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 narusza traktaty. W związku z tym skarżąca podnosi, że rozporządzenie (UE) 2018/1999 powinno zostać uznane za niezgodne z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018, L 328, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2022 r. – Ryanair/Komisja

(Sprawa T-366/22)

(2022/C 311/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair DAC (Swords, Irlandia) (przedstawiciele: E. Vahida, S. Rating i I.-G. Metaxas-Maranghidis, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej (UE) z dnia 26 lipca 2021 r. w przedmiocie pomocy państwa SA. 56867 (2020/N, ex 2020/PN) – Niemcy – Odszkodowanie za szkody wyrządzone Condor Flugdienst przez pandemię COVID-19 ⁽¹⁾; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędnego zastosowania przez Komisję art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE i popełnienia oczywistych błędów w ocenie przy kontroli proporcjonalności pomocy do szkód wyrządzonych przez pandemię COVID-19.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że decyzja ta narusza poszczególne postanowienia TFUE i ogólne zasady prawa europejskiego, które leżą u podstaw liberalizacji transportu lotniczego w Unii od końca lat osiemdziesiątych, czyli zasady niedyskryminacji, swobody świadczenia usług i swobody przedsiębiorczości oraz przepisy rozporządzenia 1008/2008 ⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że Komisja pomimo wystąpienia poważnych trudności nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego i naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że Komisja dopuściła się naruszenia obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, C/177, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1008/2008 z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wspólnych zasad wykonywania przewozów lotniczych na terenie Wspólnoty (Wersja przekształcona), Dz.U. 2008, L 293, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – Diesel/EUIPO – Lidl Stiftung (Joggjeans)

(Sprawa T-378/22)

(2022/C 311/20)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Diesel SpA (Breganze, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Celluprica, F. Fischetti i F. De Bono)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „Joggjeans” – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 180 919

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 kwietnia 2022 r. w sprawie R 1073/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi wniesionej przez Diesel SpA w całości i stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;